

Тодоръ.

Но затова не е причиня маякътъ. Моряцитъ били пияни — разбира се: когато човѣкъ е пиянъ, той и денъ нѣма да забѣлѣжи скалата.

Инокентий.

Не знамъ. Но както той ми разирави — космгъ ми настрѣхнаха. А то не е хубаво, не е християнско, Тодоре.

Тодоръ.

Значи и тебе разколебалъ! Младигъ само това могатъ да сторятъ. Влѣзе имъ нѣкоя муха въ главата — и ще донесатъ отъ двайсетъ кладенеца вода да те увѣрятъ, че не било муха, ами орелъ.

Инокентий.

Азъ ти казвамъ искрено: слушахъ го, слушахъ го и като се позамислихъ — видѣхъ, че е правъ.

Тодоръ.

(Зачудено). Толкова години си е вървѣло тѣй, никой се не обади, че сега — той? А ти знаешъ ли, че той зачерня и твоето име? Хората почнаха да мѣлвятъ и противъ тебе. Ей въ последнята ти проповѣдь имаше такова, какъ да кажа —

Инокентий.

Да, азъ това не го крия. Азъ искамъ вече монтъ проповѣди —

Тодоръ.

За това и не искашъ да говоришъ на Еремия.

Инокентий.

Говори му ти, азъ —

Тодоръ.

Да, много ми се иска да му говоря; я го по-